

In de voetsporen van Zwarte Veder

Arie Pieters

In de voetsporen van Zwarte Veder

Arie Pieters

Schrijver: Arie A. Pieters
Omslagontwerp: Arie A. Pieters
Foto's/fotografie: Arie A. Pieters
Foto pagina nr. 7 Paramount Pictures, promotiefoto
ISBN: 9789463860673
Uitgegeven door: Mijnbestseller.nl
Print: Printforce
Copyright: Arie A. Pieters, 2019 ©

Inhoudsopgave

1. Inleiding
2. Het einde van een 'koninkrijk'?
3. Poldervolk naast de deur
4. 'Zwarte veder'
5. Foute sagen...
6. Avonturen per hectare
7. 'Een vliegende kraai vindt altijd wat'
8. The devil is in the detail
9. Op herhaling
10. Nawoord
11. Feiten en weetjes
12. Nuttige adressen

1. Inleiding

Het begon ooit met het idee én de hoop een aardige serie foto's te schieten van een oude bekende, maar het zou heel veel meer worden... Uiteindelijk, met flink wat hulp van het toeval, of het lot, iedereen mag dat naar eigen believen invullen, draaide het uit op een vaak ronduit verbazingwekkende 'ontdekkingsreis' in de wereld van de slimste vogels van ons land: De zwarte kraai. Hoewel, nu de raaf voorzichtig bezig is een aan comeback zullen ze die titel weer moeten delen. Al vrij snel merkte ik dat er veel meer te ontdekken viel dan alleen die inmiddels bijna spreekwoordelijke intelligentie van deze unieke vogels. Ik zou kennismaken met een aantal volstrekt individueel denkende dieren, die ook wat betreft karakter enorm van elkaar bleken te verschillen. In de loop van juni 2014 begon ik met het dagelijks volgen van in eerste instantie mijn gevederde vriend, en dat gaat op het moment dat ik deze inleiding schrijf, 5 november 2018 nog steeds door: Standaard tweemaal daags een bezoek aan Clark en zijn wederhelft Carole, zoals ik het duo had genoemd. Enkele maanden nadat de dagelijkse bezoeken aan zijn territorium begonnen waren werd duidelijk dat hij niet als eenzame zwarte kraai door het leven ging, maar dat er een echtgenote aanwezig was. Die had in die periode ongetwijfeld met verbazing én van een veilige afstand toe zitten kijken hoe haar partner in de nabijheid van een mens naar voedsel en verstoppt eten liep te zoeken op het dijktaalud. Maar uiteindelijk overwon ze na een paar maanden haar schroom en wist ik ook haar vertrouwen te winnen. En toen werd het hoog tijd voor namen, want je kan je gevederde vrienden tenslotte niet naamloos door het leven laten gaan. De keuze viel dus op Clark en Carole.

Bovendien was het dynamische duo op dat moment langzaam maar zeker bezig om enige bekendheid te krijgen: Er had in het AD (Algemeen Dagblad) een groot artikel gestaan over 'mijn' kraaienechtpaar en ik had inmiddels een heuse facebookpagina gemaakt, waar men hun belevenissen kon volgen. En toen één van mijn facobookvrienden er ook nog even op wees dat het duo zodoende weleens 'beroemd' kon gaan worden, viel bij mij al snel het spreekwoordelijke kwartje voor wat betreft goede namen. *Clark en Carole* zijn namelijk genoemd naar het beroemdste echtpaar uit de geschiedenis van de klassieke film: *Carole Lombard en Clark Gable*.

Als groot liefhebber van de klassieke filmperiode waren dat voor mij namen die voor de hand lagen. Wonderlijk genoeg zou in de loop van de afgelopen vijf jaar blijken dat die namen hen op het lijf waren geschreven. Clark was bezig om een stijlvolle, wijze kraaienheer van middelbare leeftijd te worden en Carole was een kleine, sierlijke en altijd hoorbaar aanwezige kraaiendame. Maar steeds meer zou ook duidelijk gaan worden hoe bijzonder het duo was... Voor degenen die nieuw zijn in deze 'materie' en die eventueel zelf contact willen zoeken met het kraaienvolkje alvast een paar nuttige weetjes: Ze herkennen ons mensen aan het gezicht en zijn ook in staat om onderscheid te maken tussen mannen en vrouwen. En ze hebben heel snel door of wij het goed met hen voorhebben of niet... En reken er maar op dat ze beide zijden van die medaille (de plezierige en minder prettige ervaringen) exact kunnen koppelen aan de juiste personen...

Oogcontact

Dat herkennen gebeurt steevast door even oogcontact te zoeken. Dat ontdekte ik bij Clark al toen hij nog een jonge vogel was: 'Even goed inschatten wat die vreemdeling op twee benen nu eigenlijk van plan is, want tenslotte hebben vader en moeder mij geleerd dat je uit moet kijken voor die tweebeners...' Het is een kwestie van minimaal de 'middenlange adem' als je een vetrouwensband op wil bouwen met kraaien. Maar als die band er eenmaal is, dan zal hij ook nooit meer verdwijnen. Dat ondervond ik zelf tot tweemaal toe met Clark. Twee keer waren we elkaar namelijk uit 't oog verloren. De eerste van die twee keren zat er zelfs drie jaar tussen de laatste en de volgende ontmoeting, maar de gevederde vriend had geen enkele moeite om mij na zo'n drie jaar (en op een heel andere plek in het dorp) meteen weer te herkennen!

Vervolgens zou ik de jaren daarna kennis gaan maken met een wereld die in veel opzichten heel veel leek op de onze. Zo werd bijvoorbeeld duidelijk dat de jongen van het dynamische duo, die tenslotte opgroeien in een bebouwde omgeving (dus met flink veel autoverkeer), actief verkeersles krijgen van Clark en Carole: 'Je moet uit de buurt blijven van die rollende, bliken dingen!' En daarom werden de net uitgevlogen jongen door hun ouders telkens getraakteerd op een alarmroep, die bijna net zo klonk als bij een naderende, natuurlijke vijand zodra een auto de plek naderde waar zij zich ophielden. En toen de jongen wat ouder werden bleek dat ze als pubers te maken kregen met een 'ouderwetse' opvoeding: 'Geintjes uithalen met je ouders of met het door hen verstopte voedsel? Dat pikken we hooguit één of twee keer en daarna volgt een corrigerende tik.' Tja, en burenruzies zijn er ook regelmatig te noteren, maar die worden bij Clark en Carole meestal opgelost met een stevige scheldpartij. Daarna weer over tot de orde van dag. Maar ik zou ook te maken krijgen met dat hele bijzondere van dit unieke kraaien-echtpaar. Namelijk dat zij geen vogels op het menu hebben staan... En dat onze 'heer des huizes' de wereld om hem heen aanschouwt als een soort van gevleugelde versie van de legendarische detective Sherlock Holmes. Scherp blijven is iets dat in de natuur vast gebrand moeten zitten in je achterhoofd, maar dat is voor hem niet genoeg. Je moet de dingen proberen te begrijpen en je moet zodoende helder krijgen of er een natuurlijke vijand in de buurt is of dat er iets anders aan de hand is, als je ergens de resten van een dode vogel aantreft in je territorium. Maar voor dat bijzondere verhaal verwijs ik de lezer door naar 'Onder vaders vleugels'. En voor nog veel meer andere wonderlijke en unieke kraaienweetjes en feiten naar 'Uitgevlogen' of de andere, eerdere boeken.

Wees gerust, nieuwe lezer, u zult ook in dit boek weer heel wat wonderlijke, mooie en soms ontroerende kraaienweetjes tegen gaan komen, maar ik kan het de lezers van de eerste vijf boeken niet aandoen om telkens in de inleiding een heel verhaal voor te schotelen, wat ze ondertussen al twee, drie keer hebben gelezen. Bovendien zullen gaandeweg sommige dingen in dit boek vanzelf op zijn plaats gaan vallen. En voor wie het hele verhaal tot nu toe compleet wil hebben: Geen nood, alle eerder verschenen boeken over mijn dynamische kraaienpaar en hun nakomelingen blijven gewoon altijd te bestellen bij de goede boekwinkel, online boekhandel en natuurlijk ook bij uitgever Mijnbestseller.nl. In dit boek leven we uiteraard weer mee met Clark en Carole, maar ik ben ook Connor en Cara blijven volgen. Zoonlief uit het nest van de jaargang 2016 en zijn partner. En hoewel een ander type dan zijn vader, is ook dat een heel bijzonder heerschap, zoals de lezers van 'Ready to Rumble!' inmiddels al wel weten.

Hoog tijd nu om het luchtruim te gaan kiezen en mee te gaan vliegen in de voetsporen van onze 'Zwarte Veder'.

2. Het einde van een 'koninkrijk'?

'Zwarte Veder', die titel is natuurlijk voorbehouden aan Clark. En sommige van mijn generatiegenoten zullen bij die naam al ergens 'in hun achterhoofd' voorzichtig een kwartje horen vallen... 'Zwarte Veder', dat doet mij toch ergens aan denken?' Inderdaad, dat doet zeker ergens aan denken. Namelijk aan 'Witte Veder', die trouwe metgezel van Arendsoog, de held van de jeugdboekenserie die werd geschreven door eerst Jan (Johannes) Nowee en later Paul Nowee. Het eerste deel verscheen in 1935 en begin jaren negentig verscheen het laatste deel. Met het overlijden van Paul Nowee in 1993 kwam een einde aan de serie. Toen waren er reeds miljoenen exemplaren van 'Arendsoog' verkocht: In december 1973 kreeg Nowee van uitgeverij Malmberg een gouden boek ter gelegenheid van de 3-miljoenste Arendsoog uitgereikt. De boeken werden vertaald in het Duits, Zweeds, Fins en Italiaans. Nowee jr. schreef ook nog enkele stripversies van Arendsoog, onder andere voor het vroegere jeugdblad Pep.

Arendsoog & Witte Veder

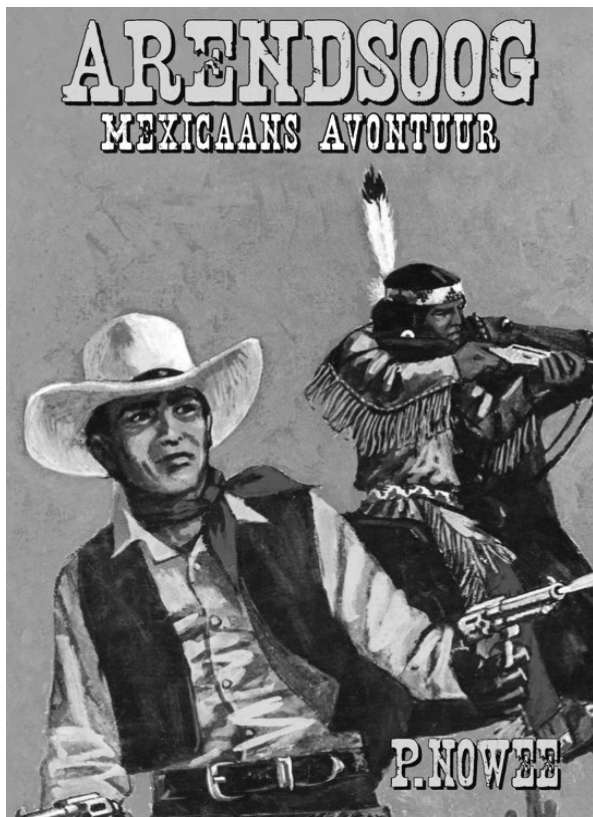
Voor wie niet is opgegroeid met het duo Arendsoog en Witte Veder nemen we kort even de geschiedenis van 'onze' helden en de beide schrijvers door. Het verhaal van Arendsoog en Witte Veder begon met Jan Nowee. Wie was deze Jan Nowee? Jan Nowee was schoolhoofd van de Paulusschool in Den Haag. In zijn vrije tijd deed hij onder andere vaak vrijwilligerswerk in de Rooms Katholieke Vincentius-bibliotheek. Daar kwam Nowee kinderen tegen, vooral jongens, die op zoek waren naar cowboyverhalen. Maar die waren daar niet op voorraad in de bibliotheek.

De boeken van Karl May (schrijver 'Winnetou') waren vaak nog te moeilijk voor de jongeren van deze leeftijdscategorie en bovendien vond men die eigenlijk te ruw voor de jeugd qua taalgebruik. Nowee besloot daarom maar om zelf een boek te gaan schrijven. In 1935 was hij klaar met zijn eerste boek, dat hij 'Arendsoog' noemde, naar de held uit het boek. Jan Nowee schreef in 1936 deel 2: 'Witte Veder'. Pas na de Tweede Wereldoorlog verscheen in 1949 deel 3 uit de serie. Toen de KRO in 1950 besloot om een hoorspel van Arendsoog uit te gaan zenden, werden de boeken pas echt bekend. En Arendsoog werd een begrip onder jong en oud. In 1958 overleed Jan Nowee plotseling, terwijl hij halverwege was met het schrijven van deel 20. Zijn zoon Paul besloot dit deel af te ronden en schreef vervolgens nog 43 andere delen totdat hij in 1993 zelf stierf.

Scherpe ogen

In de Arendsoogboeken wordt geen blad voor de mond genomen over misstanden, als de onderdrukking van de Indianen of de slavenhandel. De Katholieke Kerk speelt, geheel naar de geest van die tijd, in de eerste delen in de gedaante van een pater een niet onbelangrijke beschavende rol. Bob Stanhope, alias 'Arendsoog', is de zoon van een Amerikaanse veehouder in Arizona. Als kind heeft hij meegemaakt dat zijn vader door rovers wordt doodgeschoten, en dat motiveert hem later zijn leven te wijden aan de bestrijding van misdaad. Arendsoog dankt zijn bijnaam, die hij van de Indianen heeft gekregen, aan zijn bijzonder scherpe ogen: Hij staat erom bekend in het donker nog uitstekend te kunnen zien. Zijn Indiaanse vriend Witte Veder heeft daarentegen weer een bovengemiddeld gehoor en heeft veel kennis van de Indiaanse geneeskunst. En beide helden zijn bovengemiddeld goede schutters.

De Arendsoogverhalen zijn eigenlijk detectiveverhalen in het vroegere Wilde Westen van de Verenigde Staten. De verhalen betreffen meestal een zaak die de sheriff niet opgelost krijgt, waarna vervolgens een beroep op Arendsoog wordt gedaan. Arendsoog trekt er dan samen met zijn vriend Witte Veder op uit en lost in de loop van het verhaal de misdaad op.

*Er verschenen meer dan zestig Arendsoog-verhalen. De serie was een groot succes met miljoenen verkochte boeken.

Over nu naar de gevleugelde familie. We hebben sinds ruim anderhalf jaar de situatie dat onze stoere, jonge reus en zijn geliefde de burens zijn geworden van Clark en Carole. En de wijze waarop dat allemaal tot stand kwam zorgde ervoor dat ik onze jonge vriend de bijnaam 'Koning Connor' gaf. Het wonderlijke fenomeen van een bizar hoge pijngrens zorgde ervoor dat hij naast zijn imposante verschijning en fysieke kracht nog een extra wapen achter de hand had. De tegenstanders, dat waren in eerste instantie de beide zuiderburen, konden hem soms ook wel flink raken, want het was regelmatig twee tegen één. Maar een wondje hier of daar leek hem totaal niet te deren en dat is natuurlijk voor tegenstanders uitermate frustrerend. Tel daarbij op dat zijn opponenten natuurlijk slim genoeg waren om te beseffen dat ze in een één tegen één gevecht met deze mannetjesputter kansloos zouden zijn... En dan krijg je uiteraard het onvermijdelijke moment dat de paniek toe begint te slaan in de hoofden van de zuiderburen. 'Wat gebeurt hier toch?!? Waarom geeft hij niet gewoon op!?' Zoiets zal waarschijnlijk hun gedachtengang zijn geweest. En het gevolg van al die heftige knokpartijen was dat 'Koning Connor', later met hulp van wederhelft Cara, stap voor stap delen van het territorium van de zuiderburen wisten te veroveren. Uiteindelijk had het jonge duo een gebied in handen gekregen dat groot genoeg was om te dienen als een territorium, waarin ook voldoende voedsel was te vinden voor eventuele jongen. En die kwamen er na de tweede broedpoging ook. De zuiderburen hadden zich na verloop van tijd weten te verzoenen met een kleiner leefgebied, vermoedelijk mede ingegeven door het feit dat hun territorium grenst aan de polder, waardoor ze ook extra ruimte hebben om voedsel te zoeken. De herfst van 2018 zou echter zowel voor de zuiderburen als Connor onverwachte problemen opleveren.

*'Koning' Connor heet de biograaf welkom. En dat is iets wat zowel vocal als uiterlijk merkbaar is: De staart in waaier-vorm is in dit geval iets wat goede bedoelingen aangeeft.

Op het moment dat ik dit schrijf is het bijna ongemerkt alweer 18 januari 2019. Eindelijk doet de winter weer een poging om op een echte winter te gaan lijken. Nachtvorst, tot maar liefst min vijf graden, rijp op het gras en vroeg in de ochtend mistflarden, die voor schilderachtige beelden zorgen. En inderdaad, daarbij hoort ook het ruitenkrabben van de auto. De tien weken voor de 18e januari waren merendeels gevuld met grijze, soms zelfs hele grijze dagen, motregen, regen en zelfs twee heuse mistdagen. Na mijn bezoek aan 'Kraaienland' kom ik aan bij het 'koninkrijk' van Connor. De Corsa liet ik achter op de parkeerplaats bij wat nu de laatste rij huizen nabij de watertoren van 's-Gravendeel is. De zon is eindelijk ook weer eens uit zijn 'schuilplaats' gekomen en heeft gelukkig besloten om vandaag prominent aanwezig te zijn.

Maar de zon is niet het enige dat vandaag prominent aanwezig blijkt te zijn. Eénmaal bovenop de Kildijk aangekomen speur ik de omgeving af, op zoek naar het jonge dynamische duo. En wat meteen opvalt is de kenmerkende geur van kletsnat zand. Dat zand is uiteraard niet uit zichzelf het 'koninkrijk' van Connor en Cara binnengekomen. Het is aangevoerd door een hele stoet kippers, die enkele weken lang af en aan reden met hun vrachten zand. Wat is namelijk het geval? Wel, helaas is een deel van het leefgebied van onze jonge held ten prooi gevallen aan een projectontwikkelaar, anders (en sympathieker) kan ik het echt niet omschrijven. Het terrein rondom de oude watertoren zal worden benut voor de bouw van een kleine en 'exclusieve' woonwijk. En ondanks dat er nog gesprekken met omwonenden en een klankbordgroep gevoerd werden had men alvast in november tweederde van alle bomen in dit gebied gekapt. Zo gaat dat tegenwoordig helaas wel vaker...

Daarna werd eind november in een ijltempo het terrein min of meer bouwrijp gemaakt, werd de sloot die er doorheen liep gedempt en begon het storten van een laag zand. En niet zomaar 'een laag zand'... Uiteindelijk lag er halverwege december een laag zand die wel een meter dik was. Maar al dat zand was aangevoerd in een periode waarin er regelmatig regen en ook motregen naar beneden kwam en de hoeveelheid nattigheid was ook tussen de 15e en 18e januari van 2019 overvloedig aanwezig geweest. Gelet op de plassen in de buurt kon het bijna niet anders of de 'zandvlakte' moest ondertussen nu wel bijna doorweekt zijn. Zelfs als er enkele droge dagen volgen zal die kenmerkende geur van nat zand voorlopig nog wel te ruiken zijn in een deel van het 'koninkrijk' van Connor. Het was voor mij natuurlijk in spanning afwachten hoe de reactie zou zijn van de stoere jongeling en zijn geliefde, op al dit onzinnige gerommel in zijn territorium. Zou het in het ergste geval mogelijk zelfs betekenen dat het duo de bakens zou gaan verzetten en dit deel van hun leefgebied voortaan maar links laat liggen...? Kon het misschien zelfs het einde inluiden van het met zoveel moeite veroverde en uitgebouwde 'koninkrijk'? Het feit dat ik de 18e januari 2019 nog steeds 'gewoon' aanwezig was bij het territorium van Connor en Cara geeft al aan dat dit niet is gebeurd. Toen de kap van ondermeer een rijtje prachtige smalbladige essen en enkele populieren begon zat hij soms vanuit de verte toe te kijken. Ongetwijfeld met een mix van ergernis en verbazing, want kraaien hebben donders goed in de gaten wat er aan de hand is binnen hun leefgebied. En zeker bij zulke ingrijpende veranderingen zullen ze heel goed beseffen wat de gevolgen zijn. Het verdwijnen van zoveel bomen betekent b.v. dat er minder beschutting is én minder keuze is voor wat het aantal potentiële nestbomen.